

bil še potreboval — pa ni bilo lesa. Že, ko sem naredil teh deset panjev, so oče vedno godrnjali, koliko škode naredim; potem so mi pa les še kar skrili.

Ko bi bil jaz tiste dni železniški čuvaj, bi ne bil nič v skrbeh za les. Kako lahko bi poprosil, pa bi dobil par desk za svoje potrebe. Saj vedno vozijo les gorindol po železnici. Kdo drugi pa rabi ta les kakor tisti, ki pri železnici služijo. Mislil sem po otročje tako.

Torej železniški čuvaj sem hotel postati.

Ali pa veste, kako se mi je godilo, ko sem materi povedal o svojem namenu? No, poslušajte!

»Matil!«

»Kaj pa?«

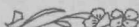
»Ali veste, kaj bom jaz?«

»No, kaj pa zopet?«

»Železniški čuvaj bom.«

»O, ti pa ti! Kdo bo pa potem mesto tebe spal? Železniški čuvaj ne sme nič spati, kadar je v službi; če spi, je kaznovan. Ti pa tako rad spiš.«

Ti nesrečni spanec ti, pa mi je snedel prvi dan službo; sovi je pa podaljšal življenje. J. E. Bogumil.

Marjanica.

Zlatolasa Marjanica šteje že štiri leta in zre z modro-plavimi očki ljubko v svet. V pratiki pozna vse godove svojih domačih. Najbolj rada ima svojo sestro Ivano, a bratoma rada večkrat ponagaja. Pije čez vse rada »kofek«. In za »kofek« bi naredila vse, pomedla bi po hiši, pospravila, pomagala to in ono. Vse le za škodelico dobrega »kofetka«.

Sneža pa nič, pa prav čisto nič ne mara. A ko cveto na travniku rožice, bi Marjanica najraje vse potrgala. Prve naloži v predpasnikov žep, druge natrga in jih naloži v predpasnik in nazadnje si jih natakne še na kapico. Ta Marjaničina kapica ima svojo zgodbo. — V svinjaku imata njena brata zajčke. Ko je prišel oče od vojakov na dopust, mu je donesel

Marjaničin brat v hišo pokazat enega zajčka. A nesreča! Za pečjo je bila muca in — hop — po zajčku! Plašno je zrla Marjanica. Toda navsezadnje, ko so ubili zajčka, in je Marjanica čula, da ga pripravijo za kosilo, se ni hudovala nad mucu. Iz zajčje kože pa je napravila Ivana Marjanici lično pokri-valce, ki ga skoroda niti zvečer ne odloži kaj rada. — Piške so tudi Marjanici prav ljube. Spravlja jih sama spat na svinjak in krmi jih tudi ona. V čumnati pod omaro je pa mernik. Tam je gnezdo, narejeno kokošim, da ležejo jajca. Skrbna Marjanica vлови piško, jo dene na gnezdo in porine mernik pod omaro. »Bo znesla!« — Da piške Marjanico slušajo, ni nič čudnega. Ko so izbirali otroci žito za seme, in so piške pobirale pod mizo raztreseno zrnje, si je tuintam katera drznila skočiti preko Marjanice na klop, s klopi pa na mizo. In Marjanica! Kaj mislite, da je zapodila cibo? Nič! Zamižala je, zakrila očke z ročico, in piška je malce pozobala na kupčku izbranega žita. Marjanica ni hotela nič videti predrzne prijateljice.

In še enega prijatelja ima Marjanica, ki ji je tudi vdan. To je teliček. Marjanica ga napaja in krmi, za kar se ji teliček zahvali: »Mee-e!«

To bi vam torej bila modrooka Marjanica in njena tovarišija.

Fr. Zupančič.

Igra je igra.

6. »Nočem.«

Na Kovačevem vrtu je bilo vse živo kakor na mravljišču. — »Jaz bom začel loviti; pripravite se!« je klical Dornikov Peter. — »Že dobro!«

Igra se je pričela. Golobje — otroci — so letali okrog golobnjakov. Naenkrat pridrvi jastreb — Dornikov Peter — in kogar ujame, mora postati namesto njega jastreb. Če pa nič ne ujame, mora pa še enkrat loviti. — Komaj začno, že drži Peter v svojih »krempljih« Kosovega Matevža.